

pisju in z letaki v zadnjem času za gospodarsko bojkotiranje nemških trgovcev na brezobzirni način deluje. Do kakšnih sredstev grabi to hujškanje, je iz tega razvidno, da so šolske sestre na celjski okoliški šoli med otroke plakate za bojkot razdelile. Poslanci stavijo tedaj vprašanje: 1. Ali se hoče g. namestnik o istinitosti teh novic prepričati? 2. Ali hoče vse potrebno ukreniti, da se temu nečuvanemu nastopanju konec napravi? — Tudi v deželnem šolskem svetu se je v tem oziru govorilo. In to je prav, kajti ravno prvaški učitelji spadajo med najhujše hujškače.

Vinska postava. V štajerskem deželnem zboru so stali nemški poslanci Wastian, Stiger, Ornig in tovariši na namestništvo sledeče vprašanje: „Pri sklepu lansko leto uresničene pogodbe je dala ogrska vlada avstrijski zagotovilo, da bode tudi na Ogrskem temom enega leta ednako novo vinsko postavo napravila. Pogodba velja zdaj že čez eno leto, ali o ogrski vinski postavi ni ničesar slišati. Ogrska ima pri temu postopanju, s katerim je ogrska vlada svojo besedo prelomila, lepe dobičke; avstrijskim vinogradnikom pa se s tem oteži oddajo vina. Na ogrskem dovoli vlada, da se vinu dodá sladkor, spirit, sploh da se vino kvari. To konkurenco se čuti na Štajerskem prav občutljivo. Ona je tudi vzrok, da naša domača vina letos prave cene ne dosežejo. Te razmere dajejo avstrijski vladi resno dolžnost, da vpliva z vso močjo na uresničenje primerne ogrske vinske postave. Tudi bi bilo na to delovati, da imajo iz inozemstva dobljena vina potrjeno o njih pristnosti in da se ne smeje preje porabiti, dokler se tudi na Avstrijskem ne preiščejo. Zlasti naj bi se oziralo na ogrska vina. — To je pač pametni opomin. Kajti sleparsko narejena ogrska vina, ki nikdar vinograda videla niso, tvorijo veliko konkurenco. In mi res ne razumemo, zakaj bi vedno od madžaronskih Košutovih škodo trpili!

Velevažna postava. Postavni načrt glede zavarovanja za slučaj bolezni, onemoglosti in starosti se je državni zbornici predložil. Načrt obsega novo ureditev dosejanega delavskega zavarovanja (zavarovanje za slučaj bolezni in nezgode), nadalje zavarovanje za onemogle delavce, končno pa starostno zavarovanje delavcev in samostojnih malih posestnikov, malih obrtnikov in trgovcev. Zavarovanje za starost in onemoglost je sestavljeno iz lastne in državne pomoči. Pri delavcih se poleg tega delodajalce pritegne. V splošnem se zavaruje vse, ki vsled malih dohodkov niso v položaju, si kaj prihraniti. Zavarovanje za bolezen se je raztegnilo na vse mezne delavce, tudi na kmetijske, nadalje na domače delavce in na posle. S tim bodejo bolniške blagajne veliko več storile; trajala ne bode bolniška podpora več samo 20 tednov temveč 1. leto. Troške za zavarovanje proti nezgodam bodejo odslej samo delodajalci plačevali, medtem ko so morali delavci doslej 20% dodati. Invaliditetno in starostno zavarovanje bode odslej obvezno. Delavec bode dobival s 65. življenjskim letom starostno rento. Ako postane preje onemogel, dobi invalidno rento. Visokost rente bode odvisna od trajanja in od visokosti vplačanih doneskov. Zaostali dobili bodejo en-

kratni odplaček. Zenskim zavarovancem se bode pri ženitvi polovico vplačanih doneskov povrnilo. Doneski se bodejo preračunili po mezdni razredih; polovico bodejo plačevali delavci, drugo polovico pa delodajalci. Pri samostojnih osebah je določen obligatorni minimalni donesek. Skupni troški vsega tega zavarovanja bodejo znali v prvih letih 13% milijonov kron, v 4. letu približno 18 milijonov, v 10. letu čez 106, v 20. letu čez 206, v 40. letu pa 227 milijonov kron. Potem bodejo znali vsako leto 305 milijonov kron. Država prevzame stalno od tekočih upravnih stroškov svoto od 2 milijonov kron, nadalje državni doplaček 90 kron k vsaki renti. Država bode tedaj okroglo 100 milijonov kron na leto doplačala. Upamo, da bode ta velevažna postava čimprej uresničena.

Vojska? Položaj je še vedno nejasen in ne more se ničesar gotovega reči. Bojni glasovi v Srbiji so se sicer malo pomirili. Kajti vsi zastopniki velevlasti so Srbiji odsvetovali, delati neumnosti. Ali v kljub temu gre protiaustrijska propaganda naprej. V sredini te propagande stoji srbski prestolonaslednik, ki je zanesljivo — tepec. Demonstracije se ponavljajo. Avstrijska vlada pa zapira pridno v Boznijo in Hercegovini glavne srbske rogovileže. V Budimpešti je hotel neki fanatični Srb z bombo avstrijske monitorje v zrak spustiti. Ali zapazili so ga pravočasno in ga zaprli. Govori se, da hoče kralj Peter „po revolverjevi milosti“ odstopiti in prestol svojemu bedastemu sinu pripustiti. Še to se manjka, da bi ta smrkolin bil kralj. Tudi v Ornigori gre hujškanje proti Avstriji naprej. Celó Rumunci so nastopili in se izjavili proti naši državi. Turki pa bojkotirajo še naprej avstrijske trgovce. Že iz tega je razvidno, da je položaj precej napet. Naše mnenje je to-le: Vsi narodi, vse države na Balkanu so tekom zadnjih let dokazali, da se ne znajo sami vladati in da so vsled tega večna nevarnost sosednih držav. Red se mora enkrat v tem peklenem kotlju napraviti! Na drugi strani ne moremo pustiti Boznijo in Hercegovino, za kateri deželni je tekla kri naših očetov in smo plačali čez 1 $\frac{1}{2}$ tisoč milijonov kron. Sala na stran! Mi nismo za vojsko. Ali treba je pritlikavcu na Balkanu povedati, da smo mi gospodje, treba mu je zobe pokazati. In če je to potem našim s Srbi pobratinim prvaškim veleizdajalcem prav ali ne.

Naš koledar izide v najkrajšem času, — lepši, večji in obširnejši kot lansko leto. Kdor ga hoče zanesljivo dobiti, naj pošlje 60 vin. za ceno in 10 vin. za poštnino, skupaj torej 70 vinarjev.

Dopisi.

Ljutomer. Dragi mi „Štajerc“, blagovoli sprejeti te-le vrstice. Jaz ti hočem sporočiti naše farovške podrepnike veteranskega društva, ker so fehtarili po Cvenu in Mali in so 10 drvenk zrnja dobili ter prodali. Voditelji so zato

so pohvalili vse tiste, ki so najlepše peslali, najbolj pa mene. Po ukazu so gnali arestante na vrt za kasarno. Tam so mogli ubogi grešniki za kazen kegljati do poznega večera. Ob osmih smo večerjali. Naša kompanija je dobila štiri sodečke piva. Pred deveto uro je prišel hauptman vprašat, če bi kdo hotel listke vzeti in nam jih je ponujal, na katere smo morali podpisani obljubiti čast in hvalo, da ga najmanj tri dni ne bo nazaj v kasarno. Skoraj vsi smo vzeli koristne listke. Od samega vesolja nas je povabil hauptman s sabo v cirkus. Dober mož je bil, prav zelo dober, toliko moram reči. „No, pa se imamo prokletu dobro tukaj“, sem dejal lajtnantu, ko smo se peljali v cirkus. Oh — oh, da sem moral zakleti. Kakor bi me odnesla burja, sem spet čepel v Goriški kasarni, ter pral svoje hlače in sline so se mi cedile po pečenkah in poticah devete dežele.

— O — da bi bil vsaj „presneto“ rek, pa ne „proketo“, pa bi še užival najboljšo menažo na svetu in se po gospodsko vozil na vojaške vaje. Tako sem bil jezen, res peklenko jezen, da sem ga polomil tako grdo. — „Saj so bile samo prazne sanje“, sem tolažil čudnega Janeza. „To je vse res“, je godajal ježno. „Ej naj bo če je že tako ali tako, markiral sem ga, pa markiral, če prav samo v sanjah. Ko sem se reva zbudil, sem se naglo trikrat pridušil, da ne zakolnem nikoli več, pa tudi ne bom, če vse hudič vzame.“

najboljši, ker so komando zatajili kakor sv. Peter Kristusa. Na cesarjev rojstni dan dne 18. avgusta so šli na kolodvor križovskim veterancem nasproti. Šli so mimo Štrasserja. Velner zasepeče na ušesa načelniku. Blagajnik začne: Korajža dečki, musik einšlagen! in so šli ko vrag. Pa jih ni bilo. Šli so nazaj k sv. maši in potem v „Bräuhaus“ vsak na en gulaš. Ob 10. uri se sliši: zdaj grejo. Te pa vsi kvišku, uha kakor zajci. Zdaj gre hitro eden in pride nazaj: šli so v farovž in nesli diplomu g. dekanu. In potem nastop, pozor, glej na pravo, dobro, hajd z nami. . . . Pozor, vsi s konjev dol in na osle gor, tam ostanite, dokler se vam ne zjasni kakor sv. Pavlu. Kajti svojo komando, katere ste se učili, ste prodali kakor Judaz. . . . Usmiljena vredni ste!

Terbegovci pri sv. Jurju ob Ščavnici. Ob ljuba dela dolg, to je stari pregovor. Ker so stari pregovori najbolj resnični, hočem tudi jaz svojo obljubo izpolniti, da se pred novim letom kolikor je mogoče dolga rešim. Zadnjikrat sem vam obljubil, da vam naznanim petje vrabcev, ki pojejo našemu občinskemu predstojniku žalostinko. To je bil moj dolg in tega se hočem rešiti s tem, da vam naznanim, da so se vrabci nazobali dobrega prosa in nasrkali sladkega vinskega mošta ter pojejo sedaj to-le pesnico:

„Strigovska dolina ni še urejena,
vpije glasno predstojnika žena;
je hišo preiskal postave oko,
so sina zaprli v ječo temno.“

Med stenami mrzlimi sin premišluje,
kako se prelom postave kaznuje,
pomagat ne more sam Habakuk,
ostal bo za zmajr pisani čuk.

Nad sosedni se oče huduje,
želi da se jih kaznuje,
ker so njega in sina izdali
in se orožnikom niso lagali.

S prošnjami župnika in Ploja nadleguje,
vsaj eden za njega se naj poteguje,
obadva lepe sta diplome dobila,
ja nekaj zanj bosta storila?!

Župnik na kratko se izgovarja:
Neveden sem, pojd' raj do notarja.
Nasprotno trdi hofrat Ploj,
da zagovor bo vržen na gnoj.

Vrabci mi hočemo pesen skleniti,
Mogočnega pa prav lepo prositi:
Za predstojnika nam izberi druge može,
sedanje pa naženi v črne gore. . . .

Nadvrabec.

Mi davkoplačevalci te občine pa stavimo sledeče javno vprašanje: Ali je c. k. okrajnemu glavarstvu znano, da je žandarmerija dne 2. 8. t. l. pri našem občinskemu predstojniku našla več sumljivega blaga? Ako je to c. k. okrajnemu glavarstvu znano, zakaj ne uredi, da se odstavi ta in izvoli drug občinski predstojnik?

Ribnica na Pohorju. Živijo, živijo, pa še enkrat živijo! — ha-ha-ha! Da nas ne boste zavidali, kako srečna je pohorska Ribnica! Ni pod milim solncem bolj srečne občine. Nobenih občinskih doklad ne bo, birič ne bo hodil okoli, toča ne bo pobijala, ja ne bo nobenih nesreč in nezdod. Ali ste radovedni, dragi bralci, zakaj vse to? Ja, ja, na slavni Ribniški občinski hiši se je ko jutrajna zarja zablesketal nepopisljivo ginja-ljivo lepi samoslovski napis. Vprašamo vas, slavni gg. občinski možje in fante: zakaj ste pa popred od Nemcev in „nemčurjev“, kakor nas imenujete, pobirali in na rabot zahtevali? Saj smo morali ravno tako žrtvovati do belih kosti, kakor blagorodni prvaki in narodnjaki! Zato raj odločno zahtevamo, da nam napravite tudi nemški napis, če ne, si ga pustimo sami napraviti. Hiša je gotovo tako naša, kakor vaša. Ali pa občinske stroške pokrivajte sami! Napredni kmetje, postavimo se na noge, da ne bojo z našim kravim denarjem delali, kak si bi kak fant namislil. Kako je bilo lepo mirno v tihi Ribnici, dokler se na Roženvensko nedeljo priklati nekaj študentev, pjebov, kateri so razburili vso ljudstvo. Popred je mislil gosp. Pahernegg z svojo „leibgardo“, na čelu njim njih „pjeba“, ki čuje na ime Brunčko, Ptujске gospode pregnati in mesto razdajati; ali hvala Bogu da so jih spodobno sprejeli. Zapomnite si, g. Pahernegg in njegovi lakaji: kdor seje preprij, žanje vihar! Tukaj pri nas so se hoteli pa zgrazati nad Ptujčani in odobrat lopovsko dejanje Ljubljancanov.

lunknji, ker sem videl, da so delali generali ravno tako. Na to so prišli na mizo pečene klobase, mesene jeter-nice, krvavnice, rižovke, kar je kdo hotel. Zraven pa skleda velika kakor turški boben, polna kislega zelja in fižola. Ko smo si nekoliko odelnili, smo jedli za obliček vsakovrstne potice, pogache in kolače. Odpel sem hlači jermen, ter ga spriavl v žep. General mi je prižgal vržinko, pili smo še črno kavo, potem se je pa gospoda poslovila od mene in drugih. Po kosilu je prišel vojaški zdravnik in jen atanko preiskal vso kompanijo, če je res vsak mož sit in se ni morda kdo samo potuhnil. Potem smo šli pa spat. Ob štirih popoldne so nas zbudili. Pogledal sem skozi okno na dvorišče. Kaj sem zagledal, kaj pravite? Vse polno fjakirjev! „Rekrute peljamo eksercirat“, mi je dejal hauptman. „Če hočete, se lahko peljete z nami.“ Sedli smo po štirje in štirje v vozove in tako se je peljala vasa kompanija razven čevljarja, krojača in kuharja na učilišče. Tam je bilo na zeleni loki že vse polno mladih deklet. Vsak si je izbral svojo, godba je zaigrala polko in začeli smo eksercirat, da se je vse kadilo. Hauptman nas je hvalil vse, posebno pa mene. Saj skoraj ni moglo biti drugače. Le prekmalu je neusmiljena trobenta zatrobila k južini.

Neradi smo nehali prijetno vajo in nevoljni sedli v vozove, v njih smo prav lepo defilirali pred hauptmanom, ki se nam je ginjen zahvalil za naš trud. Južinali smo mlečno kavo z smetano. Precej potem so prišli brivci, ki so vsacega moža lepo osnažili, namazali in počesali, ker smo imeli opoldne očišeno povele ali „pefeli“. Tu

Pa „zarukani“ pohorski fantje, kmetje in delavci, so jih podučili, da hočemo imeti mir in se ne pustimo komandirat od teh mlečozobnih fantekov, ki ne vejo kako se krul služu, vejo le kako se je in hlače trga po klopih. G. Pahernega opominimo pa, namesto ko kupuje slovenske firme za obrtnike, kateri bojo gotovo obžalovali (če že ne?), naj raje pusti kapelico pri sv. Bolfenku prenoviti, ali pa čisto odstraniti, da ne bo izgledalo kakor pri kakih culoakafih. Žalibog, da obstoji Pahernigovo premoženje večina od hudo-kočkih posestnikov; zatoraj bi se spodobilo, ko bi jim vsaj za spomin lepo novo postavil. Mi tudi „kritel-oberstu“ svetujemo: skrij se med bratce Čeha in ne pridi več v javnost na svetlo, če v drugič znaš še bolj občutiti koščeno pohersko pest. Nekemu občinskemu odborniku, z visokim kragnom in z lepo zaviljenimi brkami, pa želimo večkrat po kozlih pokati; gotovo je bil tedaj „kapital-sehender“, ko je neki delavec rekel „heil“, pa ga je hotel pustiti aretirat; pa g. redar, iskušen mož je izjavil: za te besede nimam pravice. Pa položite sablo dol, je „lautal befel“. Jelste gospod urednik, da še nismo pri teh zadnjih? Jedno stopinjo smo še viši od Krofovčanov? Mogoče je pa tudi, da je izšla postava v tem burnem času, da lahko za vsak „heil“-klik se areтира; tedaj te pa prosimo, dragi „Štajerc“, isposluj nam tudi paragraf, kadar bojo po noči „živijo“ krokali, da se jih tudi lahko zapre. Višjo oblast pa pozivljamo na to, da strogo postopa proti hujskajočimi visokošolci; naj upelje zakon: ali v šolo ali pa h pavrom stelo sekat. Gotovo bode veliko nezgod izostalo, če se iznebimo teh poletnih beračev in ponočne toče. Če tako gre naprej, kaj bo iz tega? Lep izgled imamo od Srbije! Ti bojo hujskali in hujskali, pa še „Krüppelsteuer“ ne morejo plačati, drugi nedolžni fanti pa morajo potem kri pralivati.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Občinskemu predstojniku v Slabatinah se podira stolec. Nam poznani dopisun piše v zadnjem „Slov. Gospodarju“, da je tega kriv trgovec g. Lasbacher v Seliščih. Ali ta dopisun se grozno moti, kajti dosedanj občniški predstojnik, poznani pod imenom Antonov Južek (tudi Portuhov Južek) ni priljubljen v domači občini, še manj pa v sosednih občinah. Da se take osebe spravijo iz občinskega stola, je pač skrajni čas! — Da bo prišel v javnost značaj tega možaka, bomo pisali prihodnjice več ter z našimi dokazi šli za več let nazaj. Tedaj potrpljenje, dragi dopisunec! Premišljuj raje, kako oslarijo si naredil, ko si vložil rekurz proti volitvi ter si sam sebe in svojo neumnost višjim uradom javil.

Iz Središča. Zelo nas je, ljubi „Štajerc“ razveselilo, da si v predzadnji številki naše prveke malo pobiksali ter jih malo za njihova kosmata ušesa prijel. Prav imaš, kar si jim rekel; prišel bode še dan, ko bomo enkrat pred njih stopili ter jim par krepkih v obraz povedali. Povedali jim bomo, da naj se spominjajo, kako jim je lani pri občinskih volitvah „šepkalo“, kako so se prilizovali; tedaj smo jim bili dobri, tedaj bi nam najraje zlezli iz same prijaznosti bogve kam. Ko smo pa po toči toliko škode imeli, niso nekaterih posestnikov našli, zbiralo se je istih, ki so bili „vredni“ podpore. Ni se dnevu noč in tudi vi središki prvaki boste pometeni iz občinskega odbora, tajna volitev bo vam metla, ki vas bo pobrala in tja porinila, kamor spadate. Z vašo hujskarijo in vašo „politiko“ še nas boste čisto na boben spravili. Vi vedno kričite „svoji k svojim“, držite se tega gesla, ne prodajte tudi ničesar takemu, ki „ni vaš“, raje šenkajte vino vašim gotovo slovenskim vinčarjem, predno ga prodate Nemcu. Vi ste na suhem, kakor lisjak lazite okoli Nemcev, da vam vino odvezamejo, mi pa da ostanemo z našimi pridelki na cedilu. Marsikateri si je mislil: letos si bom malo opomogel; a glej, pride kedo vina kupuvat? Središki bogatci, zdaj pokažite svojo slovensko srce, bogata središka občina, zdaj daj dober izgled gesla „Svoji k svojim“. Pokupi vso vino, Bog vari, da bi ga kdo drugi potem dobil spet od tebe, nego „pristni Slovenci.“) Naši prvaki vedno kričijo: vse mora slovensko biti, proč z nemškim jezikom. Dobro! Zakaj pa

se tedaj vi glavni nemški med seboj spominjate, zakaj pa ste se vi nemški naučili? Seveda, zdaj ko nemški znate, si mislite: mi smo na suhem, te drugi, naše ovčice, ki nam vse verjamejo, pa se naj vtapljajo v zaslepljenosti. Pri shodu v Horvatovi krčmi so se neumnosti na debelo prodajale in med drugim se je reklo, da hočejo Nemci nas Slovence za sužnje narediti. O ti sirota! Nad tisoč let že živijo Nemci in Slovenci v naši državi in še nismo Slovenci sužnji postali; tedaj gotovo tudi ne bomo v veku rihtarja in penzioniranega krčmarja Šinkota. Hujskaci pač, prvaki nas hočejo za sužnje narediti s tem, da nam zabranjujejo drugi jezik! Mi naj bi bili vedno lepo ponižni in oni bi se iz nas norca delali. Mi imamo v Središču 3 vrste ljudi. Ti prvi so seveda prvaki, njim na čelu nerodni župan, pardon narodni Šinko. Ta je sila ošaben mož in misli, da se mora vse zgoditi, kar si on stuhla. Na južno železnico je baje že pisal, da mora „cug“ slovenski „fučkati“, kadar vozi v napredno-narodno Središče. Zdaj baje namerava Košuti pisati, da naj ukrene, da se v Čakovcu razobesi slovenska zastava, če pride „On“ ali kak njegov general-štabni oficir tja „gvirca“ pit. Njegov adjutant, znan kot prvi govornik po celi „širni slovensko-napredni“ zemlji, je posebno zdaj v zadnjem času zelo razburkan in hodi okoli kakor da ga ne bi bilo večjega modrijana od njega. Pravi se, da je zato zdaj tako razburkan, ker zdaj vince, „to staro rumeo“ burka. Ti drugi oficirji pa v večinoma čepijo v gorah in kaj milo molijo k sv. Urbanu, da bi jim poslal kakega nemškega vinskega trgovca. Ta druga vrsta naših ljudi so ti mladi, naprednjaki. Ti so že tako napredni, da se jim bo celo moral šnops-tempel ali kak napredno-narodno-vseslovenski-protiklerikalni-, brezverski kurečjak spovati, kjer bodo svoja zborovanja in shode imeli. Do zdaj morali so shode imeti na nekem dvoru na gnojišču. Domači kokot je žalosti umrl, da so ga pregnali izza svojega „duhtečega“ kraljestva. Tretja vrsta ljudi smo mi, tvoji prijatelji. Ponižni in pohlevni smo, smejimo se našim narodnjakom in njihovim „faflarijam“ ter si mislimo: „Bog jim daj pauke“.

Iz Konjic. Na dan Vsehsvetih so se vršili tukaj pri nas na pokopališču pretepi; kdo je tega bil kriv? Drugi ne kakor sin klerikalnega posestnika Videčnika v Benzini. Ta hiša je do cela klerikalna ali sploh cela občina z županom vred, pa vendar je falotstvo in divjaštvo v najlepšem cvetju v tej občini. Mlajši sin Videčnikov Tonček je napadel nekega rokodelskega pomočnika in prišlo bi bilo do hudega pretepa, ko bi ne bil napravil mir pokopališčni nadzornik Kramer. Dotični nesramnež se bode zavoljo tega pred sodnijo zagovarjal. Ali vi, oče Videčnik, mi vas vprašamo: nimate vi kakšne brezovke za tega Vašega sinčka, da bi ga malo postrahovali? Mislim da ste tudi druge vaše otroke mogli strahovati, saj so Vaše hčere po-božne nune in tudi vaš sin je lani novo mašo bral. Zato Vas, oče Videčnik, opozarjamo še enkrat: strahujte vašega poredneža, da ne bo ljudi napadal, po krčmah razbijal in pa nemire delal, drugače še boste kaj več slišali od Vašega lepega sinčka.

Iz Račjega pri Mariboru. Kako ljudje danes „Štajerca“ šinfajo; in ravno narobe, da tisti kateri „Gospodarja“ in „Naš dom“ berejo, so stokrat bolj slabi, nego oni kateri „Štajerca“ berejo. Tukaj je včeraj, na dan Vsehsvetih, ko je tako veliki praznik bil, neki kmet otavo zba-seval in ravno ta ima naročen „Naš dom“ ter je trdi Slovenec. To je lepo in ti ljubi „Štajerc“, take kristjane malo pokrtači!

Iz Škocijana. Dragi mi „Štajerc“! Gotovo ti še ni znano, da smo zgubili našega č. g. rajnega Mikuluša; naj mu bo zemljica lahka! Novico, kateri ti imam za poročati je, da pride baje na to mesto iz St. Jurja na Vinogradih sem v Škocijan za župnika gosp. Vinc. Poljanec. To je menda mož, kateri zna strašno močne „bombe“ metati na list „Štajerca“. Že ko je bil še kot kaplan v Škocijanu, je znal to dobro nganjati. Hodil je po hišah; če je videl kje „Štajerca“ na mizi, no to je bil jej, nakar je začel časopise kakor „Naš Dom“, „Š-Mir“ i. t. d. ljudem usiljevati. Trdil se bo baje močno, da bode kršč. socialno bralno društvo močno

razcvetelo. Mi naprednjaki se tega ne bojimo, ampak že popred čestitamo, da bode naš „Štajerc“ ja redno iz pošte v Škocijan v pravem času prihajal, ne kakor dozdej se nekaterim naročnikom godi, da „Štajerca“ šele v 14tih dneh po izhodu dobivajo. Za ta red bomo tudi skrbeli, ker ga klerikalčki prej izberejo, potem še le mi...

Kaplja na Dravi. Dehant in župnik Ogriz je zelo razburjen, ker so izpadle volitve v občini Spodnji Ljubelj tako slabo za črnuhe. V svoji jezi se je ta črnosuknež celo tako daleč spozabil, da je opsoval na grd način neko drugače zelo pobožno ženo nekega železničarja. Bolje bi pač bilo, ko bi ta blagoslovljeni možicelj počenjanje svojega mežnarja nadzoroval. Bilo bi tudi skrajni čas, da bi se stariši onih „jungfrav“, ki se snidejo večkrat pri njemu in pridejo z najrazličnejšimi ljudmi skupaj, malo bolj za vse to zanimali, kar se tam godi. Ali nas razumete? Drugače bi morali jasneje govoriti!

„Kmetje so večinoma resni; tudi v najednostnejšem predstavljanju so težki, kakor da bi visela zemlja na vsaki koreninici njihovih misljenja. To celo kmetje, ki hodijo s pipo v ustih globokoumno okoli in se čutijo vendar-le polnoma prijetne. Kmetje peljejo življenje, ki je resnično; kajti kdor na tem planetu polnem toče in solnca, smrti in ljubezni, nehvaležnosti in ljubezni drugače živi nego resno, ta si sam sebi nalaže napačno življenje. — Kmetje, ki imajo težko žetev na polju, so tihi in razburjeni, polni nemira in polni hvaležnosti; oni so resni, nepreračunljivi, kakor ženske, ki so spočele; tudi te se smatra dostikrat na čustvu bolane, in vendar so v cvetju svojega zdravlja...“

Max Bewer.

Novice.

Naš koledar, gotovo najboljši in najzanimivejši kmetjski in napredni koledar na Slovenskem izšel bode sredi tega meseca. Opozarjamo svoje čitatelje še enkrat, da naj se čim prej naročijo. Kdor pride prepozno, temu ne moremo garantirati, da bi koledar dobil. Lansko leto so bili dve nakladi koledarja takoj razprodani in stotero somišljenikov ni koledarja več dobilo, ker so prepozno prišli. Torej naročite se takoj; dokler je še čas. Koledar košta 60 vinarjev, poština pa 10 vinarjev, torej skupno 70 vinarjev. Najbolje je, da se to svoto ali v denarju ali pa v markah naprej pošlje. Kajti poštno povzetje (Nachnahme) košta veliko več. Tisti, ki so se naročili, naj torej tudi denar pošljejo. Kdor odzame 10 koledarjev, dobienega zastoj. Najbolje je torej, da se prijatelji združijo in naberejo denar ter ga nam za koledarje vpošljejo. Kar se tiče vsebine koledarja, omenimo, da bode čez 120 strani velik in da bode obsegal celo vrsto slik. Vse potrebno bode obsegal! Zlasti omenimo članke o raznih živinskih boleznih, o umetnem gnoju, o travništvu, o raznih zadevah, ki jih ljudstvo rabi v vsakdanjem življenju, o deželnozborskem volilnem redu, o občinskem redu itd. Poleg tega prelepe povesti iz ljudskega življenja, ki bodejo gotovo vsakemu poštenemu človeku dopadle. Sploh, — naš „Štajerc“ev napredni koledar je knjiga, ki mora biti v vsaki napredni hiši! Torej na delo, somišljeniki, na delo za vaš koledar! Ne pustite se hujskati od nasprotnikov, ki vam ponujajo za drag denar ničvredno čtivo. Edino naš koledar vam daje za male denarje mnogo! Naročajte se!

Treba pomisliti! Opetovano so nas že prvaški listi napadli, češ da smo „nemčurji“ in bogve kaj še vse, ker smo omenili dejstva. Vsak človek, ki ne sliši trave rasti in planke zvizgati kakor uredniki prvaških listov, vedel bode, da so sledeči stavki čista resnica: Avstrija je bila od Nemcev ustanovljena, je postala po Nemcih velika in močna. Njena vladarska družina, Habsburžani, so nemške krvi in nemškega rodu. Avstrija je bila in bode velika le tedaj, ako bode ostala enotna, z enotnim državnim jezikom in z enotno armado. Sleherni človek mora vendar priznati, da je obstoj Avstrije nemogoč, ako

* Minar Zadravec se je baje „ekstra“ v Murek k Dornbečku vozil, da ga je rešil vina. Živijo „narodnost“, dokler ne sega v žep.